

29de Møde.

Torsdag den 17. November Kl. 12.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1922 til 31. Marts 1923.

Forhandlingerne genoptoges.

Pitzner: Den ærede Ordfører for Venstre begyndte sin Tale i Gaar med at tale om det ønskelige i, at der kom en Reform af Finanslovbehandlingen, og dette blev senere tiltraadt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet. Fra mit Partis Side har der allerede gennem det ærede Medlem Hr. Drachmanns Artikel i „København“ været slaaet til Lyd; derfor, og ogsaa jeg tror, det vil være ganske nødvendigt, at der sker en Forandring; om det saa skal gøres paa den ene eller den anden Maade, vil Tiden jo vise. Det gaar med denne Sag saaledes, at alle kan se andres evindelige Gentagelser, men ikke deres egne. Navnlig den Omstændighed, at vi er kommet bort fra Enkeltmandskredse og over til Opstillingskredse og Amtskredse, bevirker, at de Spørgsmaal, som tidligere kun blev rejst af et enkelt Medlem, nu omtales saa at sige nødvendigt af et Medlem af hvert Parti, fordi de alle er interesserede i det paagældende lokale Spørgsmaal; og maaske ogsaa fordi Sagen fremmes bedre, naar samtlige Partiers Repræsentanter omtaler den. Ved at gennemlæse den første Serie Taler under denne Finanslovbehandling har jeg set adskillige Eksempler paa, at 3—4 Talere har talt om den samme Sag lige udførligt og paa ganske samme Maade.

Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde i Gaar, at Folk, der har Uret, let bliver indignerede. Hvis det ærede Medlem har Ret heri, mener jeg, det staar slet til med det ærede Medlem selv efter hans Tale i Gaar. Det ærede Medlem sagde yderligere, at han forbavsedes altid, naar han saa Folk lyve sig frem. Jeg deler ganske det ærede Medlems Forbavselse, men jeg er samtidig noget forbavset over, at det er det ærede Medlem, som udtaler dette.

Af den højtærede Finansministers Tale fik vi en Oversigt over det Minus, som indeværende Finansaar vil give. Formue- og Indkomstskatterne beregnes at ville give en Mindreindtægt af 50 Mill. Kr., Stempel-skatten en Mindreindtægt paa 14 Mill. Kr. og Forbrugsafgifterne inklusive Forlystelseskatten en Mindreindtægt af et Par og tyve Millioner Kroner, altsaa i alt en Mindreindtægt af 86 Mill. Kr. Naar dertil lægges Statsbanernes store Underskud, kommer vi op paa et Underskud for indeværende Finansaar af i alt 150 Mill. Kr. Jeg skal i den Anledning sige, at min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, altsaa — jeg haaber ikke, at han misforstaar mig, naar jeg siger: desværre — har faaet Ret.

Den højtærede Statsminister har paa et af mine Spørgsmaal svaret, at selvfølgelig var det ikke Kravene, som skulde bestemme de Penge, der skal bruges, men Midlerne maatte være til Stede, naar Kravene blev fremsat; der maatte med andre Ord være Dækning for nye Krav, der fremkom. Dette er en gammel Fordring fra mit Partis Side, og det glæder mig i høj Grad, at den højtærede Statsminister rent ud erklærer, at han ser paa det paa samme Maade. Jeg maa i det hele taget gaa ud fra, at den højtærede Statsminister i øvrigt er enig med mig i de Udtalelser, jeg har fremsat, i Henhold til den — jeg maa maaske bruge et Ord, der somme Tider bruges fra Ministerbænken — elskværdige Maade, hvorpaa den højtærede Statsminister omtalte dem, idet han ikke har taget andet op end det ene Punkt: Kravet om Dækning.

Den højtærede Statsminister udtalte i Anledning af de Beløb, som ikke er kommet til Udbetaling, at det er nødvendigt at opstille et rigeligt Budget for offentlige Arbejder, saa at Bevillingsspørgsmaalet ikke skulde stille sig i Vejen for, at et Arbejde udførtes i det hurtigst mulige Tempo. Dette er jeg ganske enig med den højtærede Statsminister i, men desværre ser vi adskillige Tilfælde, hvor Arbejdet udskydes og udskydes og trækkes i Langdrag, saa det er en Gru, hvad der selvfølgelig ikke er til Gavn for Statskassen — om Grunden er, at der har været bevilget for lidt, ved jeg ikke. Jeg skal kun pege paa, at Ombygningen af det gamle Posthus paa Købmagergade til Telegrafbygning i sin Tid beregnedes at ville vare 4 Aar, men nu regnes der med 8 Aar, og dette har efter mit Skøn bidraget i allerhøjeste Grad til at gøre denne Bygning endnu dyrere, end den, om jeg saa maa sige, havde Krav paa at blive.